

בש"פ 7594/17 - מדינת ישראל נגד מיכל קליינמן זעירא

בבית המשפט העליון

בש"פ 7594/17

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט א' שהם
מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבה:
מיכל קליינמן זעירא

בקשה (רביעית) להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד חיים שוייצר

בשם המשיבה: עו"ד נירה בן דוד

החלטה

1. לפניי בקשה רביעית להארכת מעצרה של המשיבה, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), החל מיום 12.10.2017, או עד למתן פסק דין, בת"פ 38315-12-15, בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 18.02.2015, הוגש נגד המשיבה, ונגד שלושה נאשמים נוספים - רפאל מזרחי, יוסף עבד אל גני ותיסיר

עמוד 1

אבו שעבאן (להלן: הנאשמים האחרים), כתב אישום המייחס למשיבה את העבירות הבאות: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ריבוי עבירות); קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין; ניסיון לקבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין (2 עבירות); שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק העונשין (5 עבירות); זיוף בכוונה לקבל דבר, לפי סעיף 418 לחוק העונשין; הלבנת הון, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (ריבוי עבירות); שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: פקודת מס הכנסה) (5 עבירות); ניהול פנקסי חשבונות כוזבים, לפי סעיף 220(4) לפקודת מס הכנסה (5 עבירות); השמטת הכנסות מדו"ח, לפי סעיף 220(1) לפקודת מס הכנסה (3 עבירות); קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין; וסחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

3. במסגרת תשעת האישומים הראשונים בכתב האישום נטען, כי המשיבה ביצעה מעשי מרמה בין השנים 2011-2015, כלפי מתלוננים, רובם אנשים הקרובים אליה, עימם התקשרה בעסקאות שונות, תוך שהיא מציגה בפניהם מצג כוזב, לפיו היא בעלת הון ועתירת נכסים. עוד הציגה המשיבה מצגי שווא ביחס לזכויותיה בנכסי נדל"ן, בין היתר, באמצעות זיוף מסמכים. בהתבסס על מצגים אלו, הציעה המשיבה למתלוננים להשקיע בעסקאות שונות, בתמורה לזכויות בנכסים או לתשואות גבוהות. בהמשך, ערכה המשיבה הסכמים רבים עם המתלוננים, רובם חתומים על ידי עורכי דין, ובהתאם לאותם הסכמים, העבירו המתלוננים כספים למשיבה.

4. במסגרת האישומים העשירי, האחד-עשר והשנים-עשר נטען, כי במהלך התקופה הרלוונטית, ביצעה המשיבה מעשי מרמה כלפי בנקים, עת נטלה הלוואות מבנקים אלו תוך הצגת מצגים כוזבים ומסמכים מזויפים, לפיהם היא בעלת הכנסות מנכסים שונים. בעקבות מצגי השווא שהציגה המשיבה למתלוננים ולבנקים, קיבלה, לכאורה, המשיבה במרמה סך של 24,193,817 ₪, כמפורט בשנים-עשר האישומים הראשונים.

5. במסגרת האישום השלושה-עשר נטען, כי המשיבה ביצעה עבירות מס והלבנת הון, באמצעות ביצוע פעולות שונות בכספים, במטרה להסוות את מקורם ותנועותיהם. נטען בנוסף, כי המשיבה פעלה במרמה בכוונה להתחמק מתשלום מס, ובין היתר, ניהלה ספרי חשבונות כוזבים והנפיקה חשבוניות כוזבות.

6. במסגרת האישום הארבעה-עשר נטען, כי המשיבה קשרה קשר עם שלושת הנאשמים האחרים, לשם סחיטתו של עו"ד יהודה זינגר, אשר שימש כעורך דינה של המשיבה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, והגיש תלונה במשטרה בגין מעשי המרמה של המשיבה, כשלטענת המשיבה הוא האשם האמיתי בעבירות המרמה שתוארו לעיל.

7. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה לעצור את המשיבה עד לתום ההליכים במשפטה. נטען בבקשה, כי ברשות המבקשת ראיות רבות, לכאורה, להוכחת אשמתה של המשיבה, ובכלל זה: הודאת המשיבה בדבר ביצוע עסקאות שונות, בקבלת כספים מהמתלוננים, ובזיוף שני מסמכים; עדויות מפלילות מפי המתלוננים, נציגי הבנקים, ועו"ד יהודה זינגר אשר ערך רבים מהחוזים; העתקים של החוזים השונים; תדפיסי חשבונות בנק, המלמדים על תנועות כסף בחשבונותיהם של המתלוננים והמשיבה, אשר תומכים בגרסת המתלוננים; ראיות לעלייה משמעותית ברמת החיים של המשיבה במהלך התקופה הרלוונטית, עליה ניתן ללמוד מכרטיסי טיסה רבים ורכבי יוקרה שרכשה המשיבה; נסחי טאבו ומסמכים נוספים, המלמדים על זיופי מסמכים ומצגים כוזבים, אשר עמדו בבסיס העסקאות השונות שביצעה המשיבה מול המתלוננים; ספרי הנהלת חשבונות, חשבוניות כוזבות, ועדותו של רואה החשבון. עוד טענה המבקשת, כי

נגד המשיבה, קמה עילת מעצר סטוטורית, על פי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, בשל "ביצוע עבירה של סחיטה באיומים בחבורה, במקום המשוך למשפחה אשר שמה נקשר בעולם פשע". ועוד נטען, כי ביצוע עבירת סחיטה כלפי עורך דין, תוך חיפוש מעורבים נוספים במקומות ציבוריים, מלמדת על תעוזה ותכנון, המגבירים את המסוכנות. בנוסף, סבורה המבקשת, כי נגד המשיבה קמה עילת מעצר נוספת, על פי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, בשל חשש ממשי כי שחרורה יביא להימלטותה מהדין. עוד הוסיפה המבקשת וטענה, כי יש במעשיה של המשיבה, לאורך תקופה ארוכה, כלפי הקרובים לה ביותר, תוך ניצול האמון שניתן בה, מעשים שבוצעו בעורמה ובתחכום, משום עדות למסוכנותה של המשיבה, ולחוסר האפשרות ליתן בה אמון. לאור האמור, טענה המבקשת, כי אין בחלופת מעצר כלשהי כדי להבטיח את מטרות המעצר, זולת מעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה.

8. לאחר שהדין בבקשה נדחה מספר פעמים, ביום 23.2.2016, הורה בית המשפט המחוזי, על עריכת תסקיר מבחן בעניינה של המשיבה. ביום 17.03.2016, הגיש שירות המבחן תסקיר מעצר על אודות המשיבה. בתסקירו, פירט שירות המבחן את ממצאי הבדיקה הפסיכולוגית שנערכה למשיבה, המלמדים על כי מדובר ב"אישה בעלת יכולות וורבליות ותפקודיות טובות, המאופיינות בדפוסי הסתרה, טשטוש ותחכום". עוד התרשם שירות המבחן, כי המשיבה "מרוכזת בצרכיה וברצון לקדם את שחרורה ממעצר, באופן המייצר נטייה לרציונליזציה, הצדקת התנהלותה הבעייתית ונטייה לצמצם את אחריותה לבחירותיה ולהשליך על אחרים את האחריות למחירים שמשלמת בגינן". בהמשך, ציין שירות המבחן, כי המשיבה עסוקה בקונפליקטים בינה לבין המעורבים האחרים "באופן שלא יאפשר לה להערכתנו להציב לעצמה גבולות ולהרפות מהמשך התנהגות פעילה אף מתוך חלופה, שכאמור אף דיווחה על אלימות כלפיה וסיכון לפגוע בה". לסיכום, מסר שירות המבחן, כי להערכתו אין בחלופת המעצר המוצעת כדי לאיין את רמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מהמשיבה. לאור האמור, נמנע שירות המבחן מלהמליץ על שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר.

9. ביום 3.04.2016, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרה של המשיבה עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינה. בהחלטתו, התייחס בית המשפט המחוזי לתסקיר שירות המבחן שנמנע מלהמליץ על שחרורה של המשיבה לחלופת המעצר המוצעת, ואף דחה את בקשת בא כוח המשיבה לקבלת תסקיר משלים, כך שתיבדק האפשרות למעצר באיזוק אלקטרוני, בישוב נעלה. בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי נתוני המשיבה מבססים את המסקנה, לפיה כל "חלופת מעצר בעניינה לא תסכון, כאשר גם החיזוק בדמות איזוק אלקטרוני אין בו כדי ליתן מענה לסיכון הטמון בה, ולחשש הממשי כי המשיבה תמשיך בהתנהלותה המרמית גם מתוך חלופת המעצר". על החלטה זו, הגישה המשיבה ערר לבית משפט זה. ביום 10.05.2016, ובהמלצתו של בית המשפט, הודיעה המשיבה כי היא חוזרת בה מן הערר, והערר נמחק (בש"פ 3549/16 מיכל קליינמן נ' מדינת ישראל (10.5.2016)).

10. ביום 7.09.2016, הגישה המבקשת בקשה ראשונה להארכת מעצרה של המשיבה ב-150 ימים, החל מיום 17.09.2016, וביום 6.10.2016, נעתר השופט צ' זילברטל לבקשה, והאריך את מעצרה של המשיבה בהסכמתה, כמבוקש (בש"פ 6942/16 מדינת ישראל נ' מיכל קליינמן (6.10.2016)). ביום 13.10.2016, בעקבות בקשה לעיון חוזר שהוגשה על ידי המשיבה, הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר משלים בעניינה. ביום 8.11.2016, הגיש שירות המבחן, תסקיר מעצר משלים, ממנו עולה כי המשיבה ממשיכה להחזיק בעמדה קורבנית, לפיה היא קורבן לניצול מצד גורמים שוליים, ועוד נמסר כי היא חסרת יכולת לזהות ולהכיר במאפיינים בעייתיים באישיותה ובהתנהלותה, אשר תרמו לבחירותיה השוליות. עוד ציין שירות המבחן, כי המשיבה מתקשה להכיר במאפייני התנהלותה, המלמדים על דרך התנהגות מתוחכמת, שיטתית ולאורך זמן, כאשר ברקע נכונותה של המשיבה לקיים קשרים עם גורמים שוליים, והיא אף "זכתה" לרווחים רגשיים, שלהערכת שירות המבחן חוותה המשיבה מהתנהלותה. לאור האמור, העריך שירות המבחן כי המשיבה תתקשה להתמודד עם הצבת גבולות ותנאים מגבילים, וכי המפקחים המוצעים אינם נותנים מענה לקשיים

אלה, והמליץ שלא לשחרר את המשיבה ממעצר. ביום 14.11.2016, בעקבות טענות ההגנה בדבר טעויות שנפלו בתסקיר המשלים, הורה בית המשפט המחוזי על קבלת תסקיר מעצר נוסף בעניינה של המשיבה. בתסקיר המשלים מיום 16.11.2016, חזר שירות המבחן על הערכתו כי קיים סיכון משמעותי להפרת תנאי חלופת המעצר על ידי המשיבה, ולחשש מפני המשך התנהגות מניפולטיבית מצידה, מתוך חלופת המעצר. לאור האמור, נמנע, גם הפעם, שירות המבחן מלהמליץ על שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר.

11. ביום 28.11.2016, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר וקבע כי המשיבה תיוותר במעצר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינה. בהחלטתו, נתן דעתו בית המשפט המחוזי להמלצת שירות המבחן וקבע, כי "אין בידי בא כוח המשיבה חלופה טובה להציע, וגם לו הייתה כזו - שירות המבחן משרטט קווים החלטיים ושאינם ניתנים להפרכה ככל שהדבר נוגע לקווי אישיותה של המשיבה הנגועה במניפולטיביות, בדפוסי הסתרה, ושלא ניתן לומר כי חל באלה שינוי - עד כי ניתן לתת בה קורטוב של אמון".

12. ביום 6.02.2017, הוגשה בקשה שנייה מטעם המבקשת, להארכת מעצרה של המשיבה ב-150 ימים, החל מיום 14.02.2017. ביום 9.02.2017, קיבל השופט י' הנדל את הבקשה, והורה על הארכת מעצרה של המשיבה, בהסכמתה (בש"פ 1235/17 מדינת ישראל נ' מיכל קליינמן (9.02.2017)).

13. ביום 6.02.2017, הוגשה בקשה שלישית מטעם המבקשת, להארכת מעצרה של המשיבה ב-150 ימים, החל מיום 14.02.2017. ביום 10.07.2017, נעתר השופט ח' מלצר לבקשה, והאריך את מעצרה של המשיבה כמבוקש, ואף זאת בהסכמתה (בש"פ 5288/17 מדינת ישראל נ' מיכל קליינמן (10.07.2017)).

הבקשה להארכת המעצר ב-90 ימים נוספים

14. ביום 28.09.2017, הגישה המבקשת בקשה רביעית להארכת מעצרה של המשיבה ב-90 ימים, החל מיום 12.10.2017. בבקשתה טענה המבקשת, כי המעשים המיוחסים למשיבה בכתב האישום מלמדים על רמת מסוכנותה הגבוהה. בנוסף, ציינה המבקשת, כי אותה מסוכנות מתעצמת לנוכח התרשמותו והמלצותיו של שירות המבחן, כמפורט בשלושת תסקירי המעצר שהוגשו בעניינה של המשיבה. עוד הוסיפה המבקשת וטענה, כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר, יביא להתחמקותה מהדין. לטענת המבקשת, ניסיונות ההסתרות של המשיבה מפני המתלוננים; המאמצים לזמן את המשיבה לחקירה במטרה אשר לא צלחו; וכתב האישום אשר מייחס למשיבה קבלה במרמה של סכומי עתק, מבססים את החשש כי שחרורה של המשיבה לחלופה עלול לסכל את ההליך המשפטי. אשר לקצב התקדמות ההליכים בתיק העיקרי, ציינה המבקשת, כי עד למועד הגשת הבקשה, הסתיים שלב שמיעת ההוכחות, ונקבע דיון ליום 2.11.2017, במהלכו ימסרו סיכומי המבקשת לידי המשיבה.

הדיון בבקשה

15. במהלך הדיון שהתקיים בפניי, ביום 2.10.2017, חזרה המבקשת על טיעוניה בדבר מסוכנותה של המשיבה, אשר פעלה במשך כ-4 שנים בדרכי תחכום ועורמה שיטתיים, כלפי רבים מקרוביה. עוד טענה המבקשת, כפי שעולה

מתסקירי המבחן בעניינה של המשיבה, כי המשך עיסוקה בקונפליקטים בינה לבין הנאשמים האחרים, אינו מאפשר למשיבה להציב לעצמה גבולות, ואף מקים חשש כי המשיבה תמשיך בהתנהגותה ה"מרמתית" לו תשחרר לחלופת מעצר. בנוסף, חזרה המבקשת והבהירה, כי התיק הגיע אל הישורת האחרונה, ונקבע כי ביום 2.11.2017, ימסרו סיכומיה לידי המשיבה. לאור האמור, חוזרת המבקשת על בקשתה להורות על הארכת מעצרה של המשיבה, כמבוקש.

מנגד, טענה באת כוח המשיבה, כי אין נשקפת מהמשיבה כל מסוכנות, ולא קיים חשש ממשי לשיבוש ההליכים. נטען, המשיבה הודתה בחלק ניכר מהאישומים, אך לא באלו המלמדים על מסוכנות. בהמשך, באת כוח המשיבה הפנתה אל תסקיר המבחן האחרון שהוגש בעניינה של המשיבה, וטענה כי שירות המבחן המליץ שלא לשחרר את המשיבה לחלופת מעצר, בשל אי התאמה נקודתית של חלופה זו לתנאי הפיקוח הנדרשים בעניינה של המשיבה. עוד נטען, בהקשר זה, כי ה"רשות לשיקום האסיר" הציעה למשיבה חלופת מעצר בהוסטל, ולפיכך התבקש בית המשפט להורות לשירות המבחן לבחון את אפשרות שחרורה של המשיבה לחלופת המעצר המוצעת.

דיון והכרעה

16. לאחר שעיינתי בבקשה להארכת מעצרה של המשיבה, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה של הבקשה להתקבל.

17. כידוע, בהליך לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נדרש בית המשפט לאזן בין חזקת החפות העומדת לנאשם וזכותו החוקתית לחירות, לבין האינטרס שעניינו שמירה על שלום הציבור וביטחון (בש"פ 7452/17 מדינת ישראל נ' פלוני (1.10.2017)); בש"פ 2235/17 מדינת ישראל נ' סלימאן (7.05.2017); בש"פ 3675/17 מדינת ישראל נ' פלוני (23.05.2017)). במסגרת איזון זה, שומה על בית המשפט ליתן את הדעת למגוון של שיקולים ואינטרסים מתנגשים. מן העבר האחד, יש לשקול את המסוכנות הנשקפת מהנאשם, כפי שזו נלמדת מאופי העבירות המיוחסות לו ומנסיבות ביצוען; את עברו הפלילי; ואת החשש מפני שיבוש הליכי המשפט והחשש להימלטות הנאשם מאימת הדין. מן העבר השני, יש לבחון את עוצמת הפגיעה בחירותו של הנאשם, הנובעת, בין היתר, מקצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו, וממשך הזמן אשר חלף מאז הושם הנאשם במעצר. כאשר קצב התנהלות ההליך אינו משיבוע רצון, תנוע המטוטלת לעבר זכותו של הנאשם לחירות, ותגבר הנטייה לשחררו לחלופת מעצר (בש"פ 6109/17 מדינת ישראל נ' פלוני (17.08.2017)); בש"פ 4251/17 מדינת ישראל נ' זאודי (18.06.2017); בש"פ 4166/16 מדינת ישראל נ' אבו רזק (25.7.2016)).

לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על צרופותיה, ונתתי דעתי לטיעוני הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להיעתר לבקשה ולהאריך את מעצרה של המשיבה. זאת שכן, המטוטלת טרם נעה אל עבר שחרורה של המשיבה לחלופת מעצר, ולטעמי האינטרס הציבורי מצדיק את המשך מעצרה.

בית משפט זה נדרש, לא אחת, למסוכנותם של נאשמים, אשר מיוחסות להם עבירות כלכליות. בקובעו כי:

"עילת המסוכנות עשויה להתקיים גם כאשר מיוחסות למשיבים עבירות רכוש בלבד, וזאת כאשר המסוכנות נלמדת מנסיבות ביצוע העבירות הללו, כך כאשר העבירות מבוצעות באורח שיטתי או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של מספר עבריינים [...]" (בש"פ 7423/15 מדינת ישראל נ' אביב ירמיהו (12.11.2015)).

דברים אלה יפים, ביתר שאת, בענייננו. למשיבה מיוחסות עבירות כלכליות חמורות שבוצעו לאורך זמן, וכללו, בין היתר, התחזות, מרמה והונאה בהיקף כספי בלתי מבוטל. עבירות אלו בוצעו, לכאורה, על ידי המשיבה, בשיטתיות, בתחכום ובתעוזה רבה. חומרתן של העבירות שבוצעו, לכאורה, על ידי המשיבה שלפנינו, מלמדת על המסוכנות הרבה הנשקפת הימנה, דבר המוביל למסקנה כי לעת הזאת, כל חלופת מעצר לא תסכון. כפי הנמסר, נקבע המועד למסירת סיכומי המבקשת, ונראה כי משפטה של המשיבה צפוי להסתיים, בתוך תקופת ההארכה המבוקשת.

18. על יסוד האמור, החלטתי להיעתר לבקשת המדינה, והנני מאריך את מעצרה של המשיבה ב-90 ימים נוספים, החל מיום 12.10.2017, או עד למתן פסק דין, בת"פ 38315-12-15, בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ב בתשרי התשע"ח (2.10.2017).

שׁוֹפֵט
